

Buitenlandsche Berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 19 april. In onze politieke kringen verwacht men dagelijks het tot stand komen van eenen afzonderlijken vrede tusschen Pruisen en Denemarken. Dat de generaal von Bonin en nog een aantal andere Pruisische officieren plotseling de dienst van Sleeswijk-Holstein verlaten hebben, wordt enkel aan deze oorzaak toegeschreven.

De landverhuizingen hebben reeds, naar eenen grooten maatstaf, in het Badensche een aanvang genomen, en wel onder eene meer goeude klasse der bevolking, tot niet gering nadeel van den materiëlen welstands des lands. Men spreekt van gansche gemeenten ten platten lande, die zich naar Amerika begeven. — Volgens de jongste volkstelling heeft het getal der ingezetenen sedert 3 jaren, eene vermindering van 5000 zielen ondergaan; de gansche Badensche bevolking bedraagt thans slechts 1,362,774 zielen.

Nopens het tol-congres, door Pruisen te Kassel bijeen te roepen, verneemt men, dat dese mogendheid zich ten gunste van het stelsel van beschermende regten zal verklaren. Pruisen zal, wel is waar, eene vermindering der ingaande regten op koloniale waren, voorstellen; maar terzelfder tijd aandringen op eene grootere bescherming der binnenlandsche fabrieken. Door deze onderscheidene concessies hoopt men, zoo wel de Zuid- als de Noord-Duitsche staten te bevredigen.

Alle berigten die ons heden toekomen, betreffen het vroeger door ons medegedeelde nopens de ophanden zijnde herstelling des bondsdags. Dit zal hoogst waarschijnlijk reeds in de eerste helft der maand mei plaats hebben. Ook het Erfurter parlement zal eerstdaags voor den tijd van 2 of 3 maanden verdaagd worden. Wij houden het voor zeer twijfelachtig, dat hetzelfde weder bijeengeroepen wordt.

Frankfort, 20 april. Onder de Slavoniërs in Weenen wordt de Russische taal ijverig beoefend. Men is voornemens in Weenen een Russisch weekblad op te rigten. Alzo zou het Panslavismus zijne voorposten verder vooruitschuiven.

Erfurt, 19 april. De beide huizen hebben heden weder eene zitting gehouden. In het Volkshuis werd de heer Simson tot president voor den duur des rijksdags benoemd met 139 van de 201 stemmen. Tot eersten vice-president werd gekozen met 116 van de 204 stemmen, Schenk, en tot tweeden Ruder, met 140 van de 204 stemmen. In het Statenhuys zijn de discussiën over de grondregten voortgezet.

In de zitting van 11. maandag had het volgende incident plaats. Een soldaat van het 31ste regiment riep van de gaanderij af: »Ik vraag het woord." Toen hij onder de grootste opschudding op last van den president verwijderd werd, riep hij in het heen gaan: »Zoo het Gods werk is, dan zal het stand houden: zoo het menschenwerk is, dan zal het te niet gaan, en bijaldien gij het niet klaar kunt krijgen, dan zullen wij het wel klaar spelen." — De Pruisische ministers zijn reeds gisteren avond naar Berlijn vertrokken, en de heer von Radowitz zal hen heden avond volgen. De ministers hebben, voor zoo veel de in de constitutie gebrachte wijzigingen betreft, bijna geen der amendementen ondersteund, welke door de meerderheid waren voorgesteld. De heer von Radowitz heeft zich zelfs meermaals uitdrukkelijk tegen de door Stahl voorgedragene veranderingen verzet. De uiterste regterzijde rekent er dan ook op, dat het werk, zoo als het thans voltooid is, te Berlijn niet zal worden goedgekeurd. De Pruisische regering verkeert op nieuw in groote moeilijkheid; zij moet of het werk zoo als het daar ligt goedkeuren, of alle plannen van vereeniging geheel opgeven.

Berlijn, 20 april. Behalve uit Halberstadt ontvangt men ook uit andere oorden berigten van cholera-gevallen.

Weenen, 17 april. De minister van oorlog heeft bepaald, dat officieren, welke de linkerhand in het veld verloren hebben, in active dienst kunnen blijven. Die officieren, welke de rechterhand verloren en desniettemin in dienst wenschen te blijven, moeten daartoe de keizerlijke goedkeuring hebben.

Weenen, 18 april. De plechtige krooning van den Keizer zal, volgens den Lloyd, den 18den augustus op zijn geboortedag plaats hebben.

Keulen, 21 april. Volgens particuliere berigten uit Warschau, zijn aldaar een aantal jongelieden, onder welke mede officieren, gearresteerd. Men schijnt weder eene zamenzwering op het spoor te zijn.

ENGELAND.

Londen, 20 april. Het Lagerhuis heeft gisteren in comité de voordragt betrekkelijk de Australische kolonien onderzocht; vooral trok de aandacht de bepaling, die aan van Diemensland en Zuid-Australie het regt geeft tot het benoemen van een wetgevend raad, ten hoogste uit 24 leden bestaande, een derde te benoemen door Hare Maj, en de overige door de ingezetenen.

Sir W. Molesworth verlangde twee Wetgevende Kamers zamengesteld te hebben bij verkiezing.

Zijn amendement in dien geest is, inzonderheid op de verzekering van lord J. Russell, dat de bewoners van Zuid-Australie voor de voordragt waren, met 218 tegen 150 stemmen verworpen.

In het Hoogerhuis werd op heden door den markies Lansdowne de tweede lezing voorgesteld van de bill tot afschaffing der wet, waarbij geldelijke belooningen voor het nemen van zeeschuiters uitgelooft zijn. Volgens het nieuwe ontwerp zullen de premien niet meer registreerds door de admiraliteit uitgereikt worden, maar zullen de regthebbenden zich aan de Kroon of aan het Parlement moeten wenden, om, na onderzoek hunner aanspraken, beloond te worden. Graaf Ellenborough ondersteunde het wets-ontwerp; bij deze gelegenheid gispte hij hevig het gedrag dat sir J. Brooke jegens de zeerovers op de kusten van Borneo gehouden had. Graaf Ellesmere verdedigde de handelwijze van den heer Brooke, die, zijn inziens, in de omstandigheid waarop de vorige spreker zinspeelde, zich waardig betoond had, om onder de helden der beschaving te prijken. Ik heb al mijn invloed in het werk gesteld, zeide lord Ellesmere, om van de regering de oprigting der kolonie Laboan te verkrijgen, en ik houd mij overtuigd, dat zij, onder het bekwaam en heilzaam beheer van sir J. Brooke, eene der voorspoedigste en bloeiendste koloniën van Groot-Britannië zal worden. Lord Ellenborough hield vol; dat de inboorlingen van Borneo geene zeerovers zijn, en dat, wat men bij hen zeeschuitmerij noemt, eigenlijk niets anders dan onderlinge oorlog is. Hij verklaarde al verder, dat hij op verre na het gevoelen van lord Ellesmere over Laboan niet deelde. Hij heeft al het mogelijke gedaan om de oprigting dier kolonie te weêrhouden, in de innige overtuiging, dat zij noodeloos en zelfs nadeelig voor Engeland zou wezen, en dat zij alleen voor eenige bijzondere personen voordeelen zou opleveren. Graaf Grey, de secretaris van staat voor de koloniën, sprak ten stelligste de bewering tegen, dat de door sir James Brooke getuchtigde zeerovers, alleen een wet-tigen onderlingen oorlog gevoerd zouden hebben. Hij las onderscheidene daartoe betrekkelijke, in het admiraliteitshof te Singapore afgelegde, getuigen-verklaringen, ten bewijze, dat die inboorlingen zeeschuitmers van de gevaarlijkste soort waren, die schrik verspreidden door den geheelen Indischen Archipel. De graaf prees het gedrag van den heer Brooke, en trachtte te betoogen, dat Laboan van groot belang is voor den handel en de scheepvaart van Engeland in die streken.

Het Huis bewilligde daarop in de tweede lezing der bill.

De heer Henry Grinnell te New-York, rust thans eene expeditie uit, die op 1 mei aanstaande onder zeil zal gaan en bestemd is tot medeopsporing van sir John Franklin. De daartoe bestemde schepen heeten Advance en Rescue en zullen van levensmiddelen voor twee jaren voorzien worden. Aan het hoofd der lijst van inteekening voor deze onderneming staat de heer Grinnell voor doll. 30,000 (f 75,000).

De laatste berigten van de Kaap de Goede Hoop vermelden het vertrek van het schip Neptunus, bij welke gelegenheid de Kaapstad algemeen geillumineerd was en de inwoners opregt verheugd waren.

BELGIE.

Brussel, 21 april. De zitting der Fransche wetgevende vergadering is gisteren tot laat in den avond voortgezet en wij weten den uitslag der stemming nog niet.

Het gold de toepassing der nieuwe wet op de deportatie op de tot deze straf veroordeelden, die zich reeds in de gevangenissen der republiek bevinden. De beraadslaging, wij zeiden dit reeds, heeft lang geduurd, de discussiën waren levendig, en het resultaat is ons nog niet bekend; maar men heeft ten minste niet het schandaal te betreuren van eene dier stormen, die maar al te dikwijls in de vergadering hebben plaats gehad. De heeren Fazin en de Vatiemenil hebben haar voorgesteld den moed niet te hebben een oordeel uitspreken en hetzij aan het hof van cassatie, hetzij aan het hoog nationaal gerechtshof over te laten te beslissen of er al dan niet reden bestaat om aan de wet zulk eene terugwerkende kracht te geven. Van alle oplossingen van het vraagstuk was deze die, welke het minste der vergadering waardig was. De minister van Binnenlandsche Zaken heeft daarop verklaard, dat als men zoodanig besluit mogt nemen, hij op zijne verantwoordelijkheid, op zich nam de quaestie uit te maken, door de tegenwoordig veroordeelden naar de Markiezen eilanden te zenden. De debatten hebben dus over het fond der zaak geloopt. De terugwerkende kracht der wet werd met vuur en op welsprekende wijze door den heer Odilon-Barrot bestreden; de heer Baroche heeft toen op nieuw de tribune beklommen, om haar te verdedigen. Bij het vertrek van den trein was men bezig te stemmen. Hoe de uitkomst ook moge uitvallen, schijnt de meerderheid toch gering te zullen zijn.

Er is niets nieuws aangaande de quaestie der verkiezing. De toestand blijft dezelfde als gisteren. De heer Leclerc heeft steeds de meeste kans. Men verzekert als stellig dat er in gene vereeniging van hoof-

den der gematigde republikeinsche partij besloten is, zich van de stemming tusschen de beide kandidaten te onthouden.

Op nieuw is er te Parijs sprake van eene verbintenis tusschen de twee takken der Bourbons. Zoolang wij geene nadere berigten hebben, houden wij de daaromtrent medegedeelde bijzonderheden voor zeer gewaagd.

Ook wordt er meer dan ooit gesproken van de terugkomst van den heer Dufaure aan het bestuur. De houding van dezen staatsman, in den laatsten tijd, geeft aanleiding tot dusdanige gissing.

De heer Proudhon is uit de conciergerie naar de gevangenis van Doullens overgebracht. Zijne onlangs in de Voix du Peuple geplaatste artikelen hebben tot dien maatregel van gestrengheid geleid.

De dagbladen van Rome zijn opgevuld met proclamatien die aan de bevolking de gelukkige terugkomst van den Paus bekend maken. Omtrent de intrede weet men nog slechts zeer weinige bijzonderheden, alleu dat hij met bewijzen van levendige sympathie is ontvangen.

Volgens de Gazette de Genes hebben alleen de Oostenrijksche gezant en de Pauselijke nuntius de kerkelijke plegtigheid, die te Florence heeft plaats gehad ter viering van de herstelling der souvereiniteit van den groot-hertog, bijgewoond.

In de zitting der Sardinsche Kamer van Afgevaardigden van 15 april, heeft de minister van Finantiën onderscheidene wets-ontwerpen aangeboden, strekkende tot regeling van de belasting op het zegel, het regt van successie en eenige andere middelen, zoo dat de opbrengst dier takken van de staatsinkomsten van 6½ miljoen tot meer dan 12 miljoen wordt opgevoerd.

De afgevaardigde Buffa heeft den minister van Binnenlandsche Zaken geïnterpelleerd over eene circulaire die de openbaarheid verbiedt van de zittingen der gemeenteraden; alsmede over de belofte door den heer Galvagno aan de Kamer gedaan, dat er een wets-ontwerp zoude worden aangeboden om het stilzwijgen van het Statut over deze quaestie, te verklaren.

De minister van Binnenlandsche Zaken heeft in zijn antwoord; onder andere argumenten tegen de openbaarheid der gemeenteraden aangevoerd, dat van al de constitutiën die hij bestudeerd had, alleen de Belgische constitutie zoodanige openbaarheid toelaat. Hij heeft er bijgevoegd dat hij de belofte vergeten had waaraan de redenaar hem had herinnerd, en terwijl hij de verantwoordelijkheid voor de circulaire in quaestie op zich nam, heeft hij verklaard, dat zij vroeger dan hij gewild had uit de bureaux van het ministerie was verzonden.

FRANKRIJK.

Parijs, 20 april. De President der Republiek is gisteren avond te half elf ure te Parijs teruggekomen. Hij is te Angers uitmuntend ontvangen, waar zijne komst gunstig gewerkt heeft.

— Een aanzienlijk aantal vertegenwoordigers hebben een voorstel ingediend, strekkende om de 200,000 francs, bestemd tot de viering van het herinneringsfeest van 4 mei, te verdeelen onder de soldaten, die bij het ongeluk te Angers gewond zijn, en onder de familiën van hen die daarbij het leven hebben verloren.

Het is waarschijnlijk dat dit voorstel zal worden aangenomen, als men het getal ondertekenaars in aanmerking neemt. Dit bedraagt 160.

— De heer Pierre Leroux heeft het volgende amendement voorgesteld op art. 2 van het wets-ontwerp op de deportatie:

»Het zal aan de vrouwen en kinderen der aldus buiten het grondgebied getransporteerden vrijstaan, het lot hunner mannen en vaders te deelen." — Men leest in de ministeriële avondbladen:

»Daar de heer Proudhon zich plegtig bij geschrifte verbonden had niet meer in de dagbladen te schrijven en hij zijn woord heeft gebroken, is hij naar Doullens overgebracht. Hij is heden ochtend te 8 ure, onder geleide van twee agenten van politie vertrokken." De Evénement behelst het volgende berigt:

Gisteren avond, eenige uren nadat de Voix du Peuple op den post en in hare bureaux in beslag was genomen, heeft de directeur der gevangenis van de conciergerie zich naar de cel van burger Proudhon begeven en hem gelast zich gereed te maken naar Doullens te vertrekken.

Werkelijk heeft de politie heden morgen te 7 ure, dat is vóór dat burger Proudhon zijne vrienden konde waarschuwen en zijne zaken regelen, den moedigen schrijver door hare agenten doen opligten en langs den noorder-spoorweg vervoeren.

Op dit berigt volgt in de Evénement een protest tegen den maatregel die ten zijnen aanzien is genomen.

— Men leest in het Journal de Maine et Loire.

»Angers, 18 april, 5 ure des avonds.

»Zoo even hebben wij de begrafenis bijgewoond van 180 der slagtoffers van het vreeselijk ongeluk van 16 april.

»Nooit was onze stad getuige van zulk een hartbrekend schouwspel; nooit werden onze harten zoo grievend aangedaan, dan bij het gezicht der 23, met lijken beladen wagens, die zij langzaam naar de laatste rustplaats bragten.

»Bij elken wagen, met uitzondering van de laatsten, bevonden zich officieren en soldaten die aan het ongeval ontkomen waren. Wie zoude ongevoelig kunnen blijven bij het zien dier ongelukkigen, waarvan de meesten gewond waren, enkelen zich met moeite konden staande houden, allen diep bewogen en te vergeefs de tranen trachtende te bedwingen, die eene zoo buitengewoon groote droefheid hen deed storten.

»Bijna alle winkels zijn gesloten. Onze stad is in diepen rouw.»

»De terugwerkende kracht van het ontwerp van wet op de deportatie is verworpen met 365 tegen 301 stemmen. De rente is daarop bij *Tortoni* gedaald tot 89 fr. 10 c. Men verzekert dat de heer *Baroche*, benevens onderscheidene der andereministers, zal aftreden.

ITALIË.

Rome, 12 april. De *Augsb. Zeitung* deelt de volgende telegrafische dépêche uit Weenen mede:

»De Paus is te Rome aangekomen. Achter het paleis Chigi heeft eene ontploffing plaats gehad. Er waren achter dit paleis met buskruid gevulde doozen geplaatst.»

Hetzelfde blad laat op die dépêche onderstaande regels volgen:

»Volgens vroegere herigten zou Z. H. den weg nemen over het oude Forum, het plein van Venetië, de via papale, over den Engelenbrug en de Borgo Nuovo naar het Vatikaan. Het paleis Chigi ligt nagenoeg midden in het Corso. De Paus had reeds een groot gedeelte van zijn weg door de stad afgelegd en was niet ver meer van den Tiber verwijderd, toen de misdadige aanslag plaats had, die, te oordeelen naar het zwijgen der dépêche, aan niemand het leven heeft gekost.»

(Het eerste gedeelte van dit bericht komt reeds in ons nummer van gisteren voor.)

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, 22 april. Men schrijft uit Berlijn:

»De beroemde zangeres *Henriette Nissen*, die hier zoo veel toejuiching verwierf, zal op vereerende uitnodiging naar 's Hage vertrekken, ten einde aldaar op de verlovingsfeesten van Z. K. H. den Kroonprins van Zweden en H. K. H. Prinses *Louisa der Nederlanden*, haar talent te doen hooren.»

— Naar men verneemt, heerscht aan het departement van Binnenlandsche Zaken veel bedrijvigheid, aangaande de wet op het lager onderwijs en wordt daaraan met kracht gewerkt.

Ingevolge aanschrijving van Z. Exc. den minister van dat departement aan de provinciale commissiën van onderwijs, zijn deze gehouden van al de lagere scholen in de steden en gemeenten eene bijzondere en nauwkeurige statistiek te leveren, bevattende het getal scholen, zoo openbare als bijzondere der 1ste en 2de klasse, in iedere stad of gemeente aanwezig, de namen der onderwijzers en hulp-onderwijzers, met aanduiding van hunne onderwijzers-rangen, derzelve kunde, meerdere of mindere geschiktheid tot het geven van onderwijs, het getal leerlingen, zoo jongens als meisjes, welke de dag- en avondschoolen van ieder derzelve, respectievelijk op 15 januari en 15 juli 1849 bezocht hebben, alsmede van diegenen, welke van een van beide gebruik hebben gemaakt, gelijk mede opgave wordt verlangd van de bestaande zangscholen en het getal leerlingen, dat van dezelve heeft gebruik gemaakt. (Hand.)

's Gravenhage, 22 april. De commissie benoemd tot het opstellen van een reglement van orde voor de vereenigde zitting van de beide Kamers der Staten-Generaal, heeft haar verslag uitgebragt. Zij stelt voor, haar ontwerp niet slechts voor deze vereenigde zitting alleen, maar voor de vereenigde zittingen in het algemeen aan te nemen, onverminderd de bevoegdheid van elke volgende vergadering om daarin wijzigingen te brengen. Volgens de commissie moet in de vereenigde zitting niet alleen een besluit genomen, maar ook vooraf beraadslaagd worden. Zij heeft daarom, bij het ontwerpen van haar concept-reglement, het bestaande reglement der Eerste Kamer tot leidraad genomen, waar telkens ook dat der Tweede Kamer geraadpleegd, waar dit haar voorkwam beter deel te treffen. Het reglement der Tweede Kamer kwam haar voor eene vereenigde zitting der beide Kamers niet toepasselijk voor, omdat zij van gevoelen is, dat het regt van amendement, bij uitsluiting aan de Tweede Kamer bij de grondwet toegekend, aan de vereenigde vergadering der beide Kamers niet toekomt.

— In de vereenigde zitting der beide Kamers van de Staten-Generaal van heden, heeft de commissie, belast geweest met het ontwerpen van een reglement van orde voor beide Kamers, haar ontwerp ter tafel gebragt, en is, op voorstel van den heer *de Man*, besloten, om de discussiën, in plaats van morgen, reeds heden aan te vangen.

Nieuwe Diep, 21 april. Met 1 mei zal Z. M. fregat *Jason* worden opgelegd; het diende hier tot wachtschip. Het na dezer dagen uit Oost-Indië teruggekeerde fregat *Sambre* wordt met dien datum wachtschip. De staf met den commandant gaat over van de *Jason* op de *Sambre*. Het stoomfregat *de Ardjoeno*, onder bevel van den kapit. luit. ter zee *Voet*, komt deze week van Amsterdam alhier, om zich gereed te maken voor eene buitenlandsche reis.

Arnhem, 23 april. Men leest in het *Weekblad van den Helder en het Nieuwe Diep*, onder het

opschrift: *Premiën tot aanmoediging van eenigen tak van industrie*, het volgende:

»Het is de roem van ons land, dat het minder dan eenig ander, den natuurlijken loop der nijverheid door verbodswetten, differentiële regten en andere zoodanaamde beschermende maatregelen heeft verstoord; en daardoor ook minder dan elders het verkeerde denkbeeld heeft doen wortelen, dat de staat behoort te zorgen, dat het ieder in zijn bestaan welga, een denkbeeld, dat, gelijk wij ter gelegenheid van onze beoordeeling van het helaas! thans tot wet verkeven monopolie der brievenposterij deden opmerken, noodzakelijk, in zijne gevolgen, streng toegepast, tot communisme leiden moet.

»Maar daarom zijn wij toch niet geheel vrij gebleven van de besmetting der dwaalbegrippen, die elders zich krachtig in de praktijk deden gelden.

»Het voorstel tot wijziging der scheepvaartwetten zoude ons de hoop mogen geven, dat het tegenwoordig ministerie zich beijveren zal, om, waar het mogelijk is, met den meesten spoed, de laatste sporen van die vroegere dwaalbegrippen te doen verdwijnen, indien wij niet bij den minister van Financiën, in de zitting der Tweede Kamer van 22 december, eene inconsequentie hadden opgemerkt, die ons doet vreezen, dat zelfs de sloute maatregel, betreffende de scheepvaartwetten, waarbij het vooroordeel, gesteund door waar of denkbeeldig eigenbelang, als in het hart wordt aangelast, meer is, eene op zich zelve staande daad, door Engeland's wetgeving uitgelokt, dan de toepassing van het beginsel, dat het vernuft, de ijver, de volharding van den burger de kapitalen vruchtdragend moet maken, en de staat geene andere rol heeft te vervullen, dan die van den wachter, die zorgt, dat de particuliere nijverheid zich vrij kan bewegen.

»In de zitting van den 22sten december wees de heer *Westerhoff* op een post van het budget, groot f 172 000, waarvan f 2400 besteed worden voor tegemoet-koming en aanmoediging van de IJlandsche of kabeljauw-visscherij; f 54 000 voor de zoutharing-visscherij; f 20 000 voor de beug- of winter-visscherij; f 28 000 voor de verscheharing-visscherij; f 31 500 voor de beug- of hoekwant-visscherij, in de provinciën Zuid- en Noord-Holland; f 4500 voor de kust-visscherij te Arnemuiden; f 8000 tot uitsluiting-premie voor de walvisch- en robbenvangst; f 6000 voor wanvangst; enz. enz.

»De heer *Westerhoff* gaf zijnen wensch te kennen, dat deze post in het vervolg mogt wegvallen. Hij gaf zijne bevreemding te kennen, dat men in een land als het onze, dat men terecht het vaderland der visscherij zoude mogen noemen, en 't welk boven alle andere landen gunstig voor dezen tak van nijverheid gelegen is, er toe heeft kunnen besluiten, om zulk een aanzienlijk deel van 's lands gelden jaarlijks tot bovengenoemde einden te besteden, aangezien het der regering hoogst moeilijk zou vallen, het bevredigend bewijs te leveren, dat deze gelden wezenlijk doelmatig en nuttig besteed worden. Indien men hoopte, door dergelijke ondersteuning de gouden dagen van onzen bloei en welvaart in het leven terug te roepen, het zou eene ijdele poging bevonden worden. De schitterende dagen van Nederlands nijverheid zijn verre achter ons. Het is een zoete doch ijdele waan, indien men opzigtelijk onze vroeger zooveel voordeel aangebragt hebbende visscherijen van eene betere en gelukkiger toekomst droomt, en door ondersteunende en aanmoedigende premiën de vroegere grootheid weer hoopt te bereiken.

»De geheel veranderde huishouding en toestand van Europa, maken het onmogelijk. Beter ware het, indien die gelden aan ontginning van woeste gronden, of aan voldoende landhuishoudkundig onderwijs werden besteed. Kan de visscherij de concurrentie met vreemden niet langer doorstaan, levert zij den visscher geen bestaan meer op, dan is zulks het sprekendst, het treffendst bewijs, dat zij hier niet meer te huis behoort; dat zij onder ons heelt uitgeleefd en uitgediend; en dat alle pogingen van het gouvernement, om dezen tak door premiën te doen herleven, of in stand te houden, geheel vruchteloos zullen zijn.

»Eindelijk merkte de heer *Westerhoff* nog op, dat indien de premiën moesten blijven, ook de arme visschers van het gewest, van waar hij was afgevaardigd, en die nimmer een cent genoten, daar ook aanspraak op hadden.

»Het antwoord van den minister van Financiën was kort, was al te kort.»

»De afschaffing der premiën zou eene hoogst bedenkelijke zijde hebben, omdat alleen door zoodanigen steun de visscherijen voor een geheel verval behoed kunnen worden. De premiën zijn een tegenvigt tegen de verbodswetten van andere landen, waardoor de visscherijen thans zoo zeer getroffen worden, en hebben vooral ten doel, om in afwachting dat in die verbodswetten verandering komt, onze visscherijen staande te houden. Zij strekken bovendien niet, om eene nieuwe zaak aan te moedigen, maar om eene oude in stand te houden.»

»Wij willen die gronden des ministers eens ter toetse brengen en met de laatste beginnen.

»Het is geene nieuwe zaak, maar eene oude, die wij in stand willen houden.

»Ware het omgekeerd, wij zouden het als een argument kunnen aannemen, thans niet.

»Het laat zich toch de ken, dat de Staat door eenigerhande inlichtingen eene winstgevende onderne-

ming meent ontdekt te hebben, maar dat de nieuwigheid de kapitalen schuw maakt, om zich daarin te wagen. In zulke gevallen kan het nuttig zijn, door tijdelijke premiën of bescherming, de kapitalen derwaarts heen te lokken, en de opoffering, tijdelijk ten koste van het algemeen gedaan, komt later weder ten voordeele van het algemeen, wanneer de onderneming winstgevend blijkt en de kapitalen zich derwaarts van zelve begeven. Dit was het werk van Engeland, toen het, voor twee eeuwen, door zijne navigatie-wetten, ons van zijne koloniën uitsloot en daardoor de Engelsche kapitalen naar de vaart op de koloniën lokte. Maar een oude tak van nijverheid, die wegens gebrek aan winst, door de kapitalen wordt verlaten, wordt niet meer door premiën opgebouwd. Laat hem sterven, en de kapitalen naar meer winstgevende bedrijven overgaan!

»Eene andere reden van den minister, was gelegen in de verbodswetten van andere landen; de premiën moesten dienen, om in afwachting, dat in die verbodswetten eenige verandering zou komen, die vischerij in stand te houden.

»Dwaze redenering! Vooreerst is het niet te ontkennen, dat het uitloven van premiën de verbodswetten elders in stand houdt. Die verbodswetten zijn daargesteld, omdat men de concurrentie van den Nederlandschen visscher vrees, en die vrees zal bevestigd worden, zolang men er tevens op kan wijzen, dat door de premiën de concurrentie nog gevaarlijker is; maar ten andere: indien wij aannemen, dat die verbodswetten eenmaal zullen vervallen, en de Nederlandsche visscher dan weer zonder ondersteuning bestaan kan, laat het dan veilig aan de natuur over en zoodra er weer voordeel is te behalen, zal de vischerij van zelf herleven, en verkrist intusschen niet zoo veel geld, dat dan niet voordeel gebruikt kan worden. Stel, dat na tien jaar de verbodswetten worden opgeheven, dan heeft men intusschen meer dan een millioen aan premiën betaald; eene som, waarvoor men dan een niet onbelangrijk vlootje van visschers zou kunnen in zee brengen. Wat zou men wel van de regering der stad Enkhuizen gezegd hebben, indien zij, in plaats van de slooping der huizen toe te staan, die allen, door premiën aan de eigenaars te geven, overeind had laten blijven, in het vooruitzicht, dat wanneer Enkhuizen weder eens 80 000 zielen mogt tellen er woningen voor de ingezetenen zouden zijn? Het is met de vischerij niet anders gelegen. Is er geen voordeel meer te behalen, laat haar vervallen! Zoodra er weer winsten te maken zijn, zullen de schepen en uitrustingen van zelve weder voor den dag komen.

»Ieder moet en zal zoeken, waar hij zijne kapitalen met het meeste voordeel kan aanwenden, en zijn voordeel is het voordeel van het algemeen. Zijn verlies is een verlies voor den algemeenen rijkdom, waarbij het algemeen verliest, en er kan noch regt noch nut bestaan, om dat verlies van den individu door het algemeen, in de gedaante van premiën te laten vergoeden. Terecht merkte de heer *Westerhoff* aan het slot zijner rede op, dat indien de premiën moesten blijven, ook de Groninger visschers daartoe gerechtigd waren, en wij kunnen er bijvoegen ook de Enkhuizers, Egmondzeërs, enz. En waarom nog niet een stap verder gegaan? Indien er eene premie moet gegeven worden, waarom dan geene premie aan elken kwijnenden tak van nijverheid. De een heeft dan evenveel regt als de andere. Klagen onze schoenmakers ook niet bitter over den invoer van vreemde schoenen? Waarom dan ook geene premie op ieder paar schoenen? Waar zal men ophouden? Er is geen grens.

»Premiën zijn onregtvaardig. Premiën zijn eene berooving van het algemeen, ten behoeve van een particulier. Het is eene aalmoes aan iemand, die niet bestaan kan en die met zijne kapitalen voordeel kon doen, indien hij ze niet in eene schadelijke onderneming had gestoken.

»Maar premiën zijn bovendien verderfelijck. Zij maken zorgeloos en traag. Wie zal zoeken naar een nieuw débouché? Wie zal met inspanning zoeken naar de middelen, om door meerdere zorg, meerdere oplettendheid, meerdere zuinigheid, in zijne onderneming geld te verdienen, indien hij door eene premie voor zijne verliezen gedekt is?

»Dat in een land als het onze, dat men (gelijk de heer *Westerhoff* opmerkte) het land der visscherij zoude mogen noemen, en boven alle anderen gunstig voor dezen tak van nijverheid is gelegen, de visscherij niet bloeit, mag of aan verbodswetten van andere volken, of aan gebrek aan ijver en energie der ondernemers zijn toe te schrijven; noch het een, noch het andere zal door premiën worden verholpen.»

STATEN-GENERAAL.

VEREENIGDE ZITTING DER BEIDE KAMERS.

Zitting van maandag, 22 april.

In deze zitting heeft de commissie, belast met het opstellen van een Reglement van Orde voor de zittingen der beide Kamers, bij monde van den heer *van Goltstein*, haar verslag gedaan en een ontwerp ter tafel gebragt, dat reeds gedrukt is rondgedeeld.

De voorzitter stelt voor de beraadslagingen over die ontwerpen te bepalen op morgen. De heer *de Man* stelt daarentegen voor, om die beraadslagingen onmiddellijk te doen aanvangen, daar een ieder in

's Gravenhage, 27 april.

HET ENGELSCHE-GRIEKSCHE GESCHIL; SPIEGELING VOOR NEDERLAND. — HET FRANSCHE LEGER ALS LAATSTE SCHANS DER WET.

Volgens de laatste berigten aangaande het Engelsch-Grieksch geschil, zou men kunnen verwachten, de zaak eerlang tot eene beslechting te zien komen. Het heette namelijk, dat de Fransche bemiddelaar, baron GROS, dezer dagen, zijn oordeel aan beide partijen zou mededeelen, en dat deze beide kunne bereidwilligheid verklaard hadden om zich aan de taxatie der door Griekenland verschuldigde schadevergoeding te houden. Mag men hetgeen men wijders ten dien aanzien, uit vrij goede bron vernam, gelooven, dan zou de bemiddelaar, enerzijde de gereclameerde schadevergoeding, inzonderheid voor de heeren FINLAY en PACIFICI, zeer overdreven hebben gevonden, maar, van den andere kant, de weinige opmerksaamheid, welke de Grieksch regering langen tijd voor de reclames der Engelsche legatie had getoond, streng hebben gelaakt. Inmiddels blijven er 53 Grieksch schepen in de bewaring van den admiraal PARKER; van de 62 toeh, die oorspronkelijk in beslag werden genomen, zijn er 9 vrijgegeven. Naar die beslagname, echter, zou men slechts eene zeer onvolledige raming kunnen maken der werkelijke schade, die daardoor aan de Grieksch handelsbelangen toegebracht is. De Grieksch scheepvaart namelijk, die zich hoofdzakelijk tot den handel in de Middellandsche zee bepaalt, is zeer aanmerkelijk. In 1849 bevratte zij, luidens officiële Fransche opgaven, 5,052 schepen, 234,443 tonnen metende, en zulks nog wel met uitzondering der Grieksch schepen die voortdurend onder Russische vlag varen. De Grieksch zeelieden varen bijzonder zuinig, en kunne winst werd onlangs door *The Times* op ongeveer twee millioen £ sterling jaarlijks geschat. In al de havens der Middellandsche zee, hebben de Grieksch kooplieden dan ook eene erkende superioriteit. Het gevolg der maatregelen van den admiraal PARKER was die scheepvaart en handel te knakken en zelfs thans, nu de blokkade slechts geschorst is en de beslagnames hernieuwd kunnen worden, bestaat er natuurlijkerwijze eene groote ongenueidheid, om uit onzijdige havens, goederen en schepen onder Grieksch vlag af te zenden. Het nadeel 't welk, gevolglijk, alzoo aan den Grieksch handel toegebracht is, overtreft verre het rechtstreeksch verlies van eigendom. Verklaart dit eensdeels het doel, waarmede de Britsche expeditie tegen Griekenland kan ondernomen wezen, zoo valt er van den anderen kant uit te leeren, hoe noodlottig het voor een land is, de behartiging zijner buitenlandsche belangen aan ongeschikte handen te vertrouwen. Had de koning van Griekenland met meer naauwgezetheid zijne ministers van Buitenlandsche Zaken gekozen dan, voorzeker, zou men zich minder *Gracca fides*, trouweloosheid en rechtsverachting, jegens vreemdelingen, hebben veroorloofd, en meer opmerksaamheid hebben betoond ten aanzien der reclames van het Britsch gezantschap. Maar de gedurige verwisseling der hoofden van het departement van Buitenlandsche Zaken en de geringe gehechtheid, welke sommigen derzelve voor hunne roeping hadden, tartten als het ware eene tuchtiging uit, die altijd en allerwege, vroeger of later, aan zulke baldadige misachting der voorzigtigheid te beurt valt.

De diplomatie, van zoo hoog gewigt voor elken staat, is vooral voor zwakke staten onontbeerlijk. Bij langer verblindheid zal Nederland het ook ten zijnen eigen koste ontwaren.

Hoe uiteenlopend ook de gevoelens mogen wezen omtrent de deugdzaamheid van den Franschen republikeinischen regeringsvorm en den in Frankrijk voorts bestaanden maatschappijken toestand, omtrent één punt althans komen die gevoelens overeen, namelijk dat het leger de wezenlijke grondslag is des gezags, de laatste schans der wet en de voornaamste steun der regering. Het wordt dus eene aanleggenheid van hoog belang, zoowel uit een politisch als uit een krijgskundig oogpunt, het samenstel dezer essentiële inrigting te onderzoeken, en na te gaan of het Fransche leger de waarborgen levert, welke men zou kunnen verlangen van een ligchaam, toegerust met zoo groote en onverantwoordelijke magt. Want naarmate de energien van den staat hebben afgenomen, en de gevaren der maatschappij aangegroeid zijn, gingen de functien des legers, uit den kring van gehoorzaamheid over in dien van gezag, terwijl die verandering bespoedigd werd door de uitbrekking van politieke regten en politieke beroering tot het geheele ligchaam der gewapende manschap. De gevolgen daarvan zijn reeds bemerkbaar; zij zullen wellicht eerlang verontwaardigd worden; en als het te laat zal wezen om het kwaad te herstellen, vreezen wij, zal het blyken dat de constitutie van het Fransche leger op eene noodlottige dwaling berustte. Wij willen ons thans niet verdiepen in de financiële kosten dier krijgsmagt

de laatste dagen in de gelegenheid geweest is zijne gedachten te laten gaan over de punten, waarop het hier aankomt. — Dat gevoelen wordt door den heer van Heemstra en door vele andere leden ondersteund. — De voormelde commissie verklaart zich daartoe bereid. — De voorzitter ziet van zijn voorstel af. — De vergadering besluit dadelijk tot de beraadslagingen over te gaan.

Mitsdien worden de beraadslagingen over de algemeene strekking van het ontworpen Reglement van Orde geopend.

De heer Groen van Prinsterer kan zich met die algemeene strekking niet vereenigen. Hij merkt op, dat men niet uit het oog verliezen moet, dat het hier geldt een reglement voor alle vereenigde zittingen, die mogten worden gehouden. Hij verlangt, dat men alsnog de hoofd-quaestie beslisse vóór dat men tot de vaststelling van het reglement overga. Hij wenscht, dat de Staten-Generaal, in vereenigde zitting besluiten, dat de ontwerpen nopens het Reglement van de Voogdij worden verzonden aan de Tweede Kamer. Het gouvernement heeft de moeilijkheden, die zich hier kunnen voordoen, ingezien. Het heeft zich op een onzijdig standpunt geplaatst. Het heeft de ontwerpen niet in eene vereenigde zitting aangeboden, om daar gemeenschappelijk te worden behandeld, maar eenvoudig ter voldoening aan de voorschriften der grondwet, die verlangt, dat de Kamers in eene vereenigde zitting over de meergemelde ontwerpen haar besluit nemen. De regering eerbiedigt de onafhankelijkheid der Kamers en beslist niet, hoe zij tot dat besluit zullen komen. Het staat dus aan de Kamers, dat vraagstuk te onderzoeken en te beslissen. Nu wenscht hij, dat de Tweede Kamer, met handhaving van haar régt van amendement, de ontwerpen op de gebruikelijke wijze afzonderlijk onderzoeken en zó, na openbare beraadslaging, aan de Eerste Kamer toezende. Daarna zou ook de Eerste Kamer de ontwerpen onderzoeken en behandelen. Eindelijk zouden dan de beide Kamers, vereenigd, haar besluit nemen. Hij meent, dat dit de meest regelmatige, de meest grondwettige weg is. Hij bestrijdt de gronden, die daartegen hetzij in de vorige zitting, hetzij door de commissie zijn ingebracht.

De heer van Dam van Isselt heeft dat gevoelen wederlegd, en aangevoerd dat de eene gezonde uitlegging van de bepalingen der grondwet deze is, dat zowel de beraadslagingen als het besluit in eene vereenigde zitting dienden plaats te hebben. Hij meent, dat de grondwetgever van 1848 zich in dit opzigt aan geen verzuim heeft schuldig gemaakt en integendeel met zeer veel zorg is te werk gegaan. Uit het volgen van den weg, door den vorigen spreker aangewezen, zouden juist, zijns bedunkens, moeilijkheden ontstaan, daar het gevolg daarvan wezen zou, dat de Staten-Generaal in vereenigde zitting zouden beraadslagen of besluiten, niet over het voorstel der regering, maar welligt over een, door de Tweede Kamer geamendeerd ontwerp. Voorzeker verlangen alle leden de stipte opvolging der grondwet, doch de uitlegging en toepassing van hare voorschriften moeten in eene gezonde zin geschieden.

De heer Groen van Prinsterer heeft den spreker beantwoord.

De heer van Heemstra vereenigt zich met het gevoelen der commissie, dat de aangeboden ontwerpen door de vereenigde vergadering moeten worden onderzocht en afgedaan. Dat gevoelen is in het allermint niet in strijd met de voorschriften der grondwet. Het ligt in den aard der zaak, dat, alvorens men besluite, men ook moet kunnen beraadslagen. Wanneer nu de vereenigde vergadering kan beraadslagen en besluiten, dan behoort diezelfde vergadering ook te kunnen onderzoeken. Het staat aan haar, de wijze van dat onderzoek vast te stellen; zij moet beslissen, welke weg er moet worden ingeslagen om de aangeboden ontwerpen tot die hoogte te brengen dat daarover zal kunnen worden beraadslaagd en beslist. Het komt spreker voor, dat het stelsel, door den eersten redenaar ontwikkeld, juist in strijd zou zijn met de grondwet, omdat het daartoe leiden zou, dat de Tweede Kamer, vóór de behandeling der ontwerpen in eene vereenigde zitting, als het ware reeds vooraf zou kunnen beslissen, dat een voorstel niet aannemelijk was, indien het niet werd geamendeerd. De door de commissie voorgeslagen weg leidt integendeel tot eene geregelde afloop der zaken.

De heer Gevers van Endegeest heeft insgelijks het gevoelen van den heer Groen bestreden. Reeds door het aanbieden van de ontwerpen in eene vereenigde zitting, werd, naar sprekers oordeel, de vraag beslist, daar het nu hoogst moeilijk wezen zou, dat de vereenigde vergadering de ontwerpen aan de Tweede Kamer zou terug brengen. Ook hij ziet in den voorgestelden weg volstrekt geen strijd met de grondwet. In allen gevallen zal dan ten slotte toch in eene vereenigde zitting beraadslaging en besluit moeten plaats hebben. Ook dan wordt er een reglement van orde gevorderd. Een gemeenschappelijk onderzoek van de ontwerpen zal den noodigen spoed tot afdoening der voordragten bevorderen. De meer daarmede ingelid van de Eerste Kamer zal ook daarbij niet verloren gaan. Bij de menigvuldige gewigtige werkzaamheden, die de wetgeving wacht, acht spreker het in het waarachtig belang van het land wenschelijk, dat men tot de vaststelling van het

voorgedragen reglement overga en het vervolgens in toepassing brenge door de ingediende ontwerpen aan de gemeenschappelijk zamengestelde afdeelingen te verzenden.

De heer Groen v. Prinsterer heeft nog nader zijn gevoelen uiteengezet.

De heer van Goltstein heeft, namens de commissie belast met het opstellen van een reglement, de door den eersten spreker gemaakte bedenkingen wederlegd. Hij heeft daarbij het standpunt aangewezen, waarop de commissie zich geplaatst vond en voorts gewezen op de bepalingen der grondwet, die zij bij deze gelegenheid in toepassing meende te moeten brengen. Wat het eerste aangaat, heeft hij het gewigt van het onderwerp uiteengezet, dat aan de vereenigde vergadering ter behandeling is aangeboden. De Staten-Generaal zijn door den Koning tot eene vereenigde vergadering opgeroepen; twee ontwerpen zijn ter voldoening aan de voorschriften der grondwet, aan hunne beslissing onderworpen, zij hebben die ontwerpen aangeuomen en zij moeten, volgens de grondwet, hun besluit nemen in eene vereenigde zitting. Het is alzoo de vraag, hoe zullen zij tot dat besluit komen? In eenen letterlijken zin opgevat, kunnen zij de ontwerpen niet anders dan goed of afkeuren. Maar in eenen gezonden zin genomen, kan er wel geen ander besluit volgen, dan na eene behoorlijke overweging van de voordragt. Het volgt alzoo uit den aard der zaak, dat dezelfde vergadering, die besluiten moet, ook een voorloopig onderzoek moet doen plaats hebben en zich in staat stellen een welberaden besluit te nemen. Hij gelooft, dat er geen betere weg te volgen is, dan die door de commissie is voorgesteld. Het régt van initiatief moet ten dezen blijven bij den Koning; de goed- of af-keuring wordt aan de Staten-Generaal overgelaten. Nu wijst spreker op het voorschrift van art. 103 der grondwet, volgens hetwelk, bij eene vereenigde zitting, de beide Kamers als slechts éene beschouwd worden.

Hieruit vloeit voort, dat zij alsdan slechts één geheel, één ligchaam uitmaken, waarin beide de afdeelingen der Staten-Generaal zamensmelten. Hij bestrijdt het volgen van eenen anderen weg en vraagt wat nut, welk eene uitkomst al dat overwegen en beraadslagen van de beide kamers afzonderlijk, zal opleveren, als de ontwerpen toch terug gebracht zouden moeten worden tot eene vereenigde vergadering die, na beraadslaging al weder zou besluiten. Hij gelooft niet, dat dit de geest der grondwet kan zijn. Integendeel komt het hem voor, dat de weg door de commissie voorgedragen, den toets der grondwet, ten volle kan doorstaan. Indien de vergadering de denkbeelden der commissie mogt deelen, dan twijfelt hij er niet aan, dat zij een gewigtigen stap zal hebben gedaan tot spoedige afwerking der ontwerpen, die haar zijn aangeboden.

De beraadslagingen over de algemeene strekking van het Reglement van Orde worden gesloten. — Wordt bepaald het eerst te stemmen over die algemeene strekking, en eerst bij eene niet-aanname, over het voorstel van den heer Groen, dat hiertoe strokt: »dat de Staten-Generaal, ingevolge de uitnoodiging door het gouvernement gedaan, de ontwerpen van wet zullen beschouwen als aan de Tweede Kamer te zijn gezonden, ter behandeling, op de wijze, bepaald bij de artt. 36 en 41 der grondwet.»

In hoofdelijke omvraag gebracht, wordt de algemeene strekking van het Reglement van Orde aangenomen met 93 stemmen tegen ééne (die van den heer Groen van Prinsterer.)

Daarna is men overgegaan tot de beraadslaging over de artikelen van het Reglement.

Men is daarmede gevorderd tot en met art. 25.

Art. 11, houdende dat, bij eene vereenigde zitting, de beide Kamers als slechts ééne beschouwd worden en alsdan hare leden, naar willekeur, door elkander plaats nemen, is, na eenige woordenwisseling afgestemd met 48 tegen 46 stemmen, als zijnde dergelijke bepaling reeds in de grondwet opgenomen.

Art. 21, handelende over de sluiting der beraadslaging en het voeren van het woord door de hoofden van departementen van algemeen bestuur geeft aanleiding tot zeer langdurige discussien. Na het voorstellen van eenige amendementen, wordt dat van den heer Gevers van Endegeest met 79 tegen 15 stemmen aangenomen, hetwelk de strekking heeft om het artikel te vervangen door het bestaande art. 19 van het reglement van orde der Eerste Kamer, aldus luidende:

»Indien vijf leden de sluiting verlangen der beraadslagingen, voorafgaande aan de verdediging van het onderwerp, brengt de voorzitter dit in omvraag, nadat de leden, welke die sluiting willen ondersteunen of bestrijden, zijn gehoord.

»De sluiting aangenomen zijnde, mogen de leden niet weder over het onderwerp het woord vragen, »dan nadat het is verdedigd door de hoofden van de departementen van algemeen bestuur of Commissarissen des Konings, of door de leden van wie een voorstel is uitgegaan.»

Al de overige artikelen van het concept, worden zonder discussie of hoofdelijke stemming goedgekeurd.

De discussie is verdaagd tot morgen ochtend te 11 ure.

ofschoon wij met genoegen aanmerken dat er groote bezuinigingen op dezelve hebben plaats gehad, in voege dat het budget des legers, 't welk in 1848 vier honderd negentien millioen franken bedroeg, voor het loopende jaar tot op 301 millioen is verminderd. Doch het schijnt van alle zijden erkend dat er, bij de bestaande omstandigheden, minstens eene krijgsmagt van 400,000 man vereischt wordt voor den voet van vrede der republiek, en om dat bedrag te bekomen, ligt de jaarlijksche conscriptie ongeveer 70,000 jongelingen, die hun één en twintigste jaar zijn ingetreden, en die door het lot worden aangewezen om, zeven jaren lang, naar het uitvallen moge, te dienen, hetzij als bewaarders der maatschappelijke orde, in de straten van Parijs of Lyon, hetzij als bestrijders der Arabieren in de bergpassen van den Atlas, hetzij waar ook de Fransche kleuren mogen worden ontroid. Het getal manschappen, welke jaarlijks worden geligt, bedraagt meer dan het dubbele dergenen die in de gelederen worden opgenomen; minstens 50 procent der rekruten worden namelijk afgewezen als te klein of ongezonder, ofschoon de maat voor de infanterie ongeveer vier duim verminderd is sedert 1789. Ware de standaard voor het Fransche leger heden even hoog als vóór de eerste revolutie, zoo zou de helft der thans onder de wapenen staande manschappen moeten ontslagen. Zoo veel wat de physische gesteldheid van een leger van lotelingen aangaat. Een dwergachtig of ziekelijk ligchaam verschaft aan de helft der Fransche jongelingschap vrijstelling van de dienst, doch er bestaat geene voorkeur voor bijzonder krachtig gebouwde mannen, en het leger heeft geene verloksele voor de zoodanigen, dan wat men zich als plaatsvervanger kan bedingen. De last der dienst valt dus op den jongeling die meer dan 1 meter 560 millimeters lang is, en in dat land van gelijkheid beslist een halve duim lengte tusschen landelijke onbekendheid en militairen glans. In een zeker opzigt is de conscriptie de drukkendste der belastingen, want zij neemt volle bezit van den man, ontrukkt hem aan al zijne betrekkingen, stelt zijn leven bloot in straatgevechten of verwijderde oorlogen, en maakt hem den slaaf van een dagorder en eene trom. Bij vrijwillige dienstneming is het een gansch ander geval; men voelt zich aangetrokken door avontuur of belang, en kiest eene loopbaan voor het leven, met het nitzigt op een pensioen tegen den ouden dag. Doch thans brengt, in ieder gehucht van Frankrijk, het noodlottige jaar der conscriptie jammer in de hut van elken boer, en alhoewel de algemeenheid der heffing de bevolking met hare onvermijdelijke gevolgen verzoend heeft, zoo zijn dezelve niettemin gevreesd en gehaat. Eene zware schuld moet aan het land betaald worden; zij wordt dikwijls ten koste des levens zelve betaald; terwijl in den mannelijken leeftijd de belooning daarvoor zeer gering is, en in den ouderdom geene voorziening wordt genoten. Met gevoelens, gansch niet van geestdrift noch gehechtheid aan de wet, die hem een offer van zeven jaren werks en vrijheid, welligt van leven, afdwingt, vervoegt de Fransche rekrut zich bij zijn regiment. De banden des huisgezins, de gewoonten van den landbouwer, de ervaring welke het karakter van den man vormt, zijn afgebroken of geschorst. Ruw, eenvoudig en onbehoed tegen de eerste indrukken, treedt de arme jongen deze school der wereld in — niet in een bepaald ingerigt ligchaam, waarin begrippen van beroepspligt een beslissend en geheiligd gezag aannemen, onder ervaren officieren; maar in eenen maatschappelijken toestand, waarin ieder naar bevordering haakt, en waarin, sedert de laatste revolutie, eene onophoudelijke politieke beroering al de voor ongeschiktheid en tucht verderfelijks elementen heeft ingevoerd. Als uitingen van wezenlijke gevoelens opzigtens politieke onderwerpen, hebben de stembriefjes van een bataljon infanterie blijkbaar geene waarde; zij kunnen veeleer beschouwd worden als de vrucht, hetzij van bloote gekoorzaamheid, hetzij van wrevel of oppositie, niet tegen het gouvernement, maar tegen den commanderenden officier. In active militaire dienst, zouden de soldaten zich weinig bekommeren om de uitoefening van zulk eenen indirekten invloed; doch in het lusteloos leven van garnisoenssteden, zijn het vurige dagblad, de gistende club, en de oproepingen die voortdurend aan de militaire kiezers worden gedaan, aanhoudende en toenemende gevaren. Geen wonder dan ook, dat er ontwerpen werden gevormd ten behoeve der verbetering van de lagere rangen des Franschen legers; dat men aan de onder-officieren in verhoogd traktement en pensioen aanmoediging gaf om bij de vanen te blijven. Onder-scheffelingen oordeelden dat het Fransche leger alle doeleinden te snel wordt vernieuwd. Om dat in eenen tijd, waarin er een bedekte oorlog in het hart der groote steden smelt, geen der gevaren van het land, dat jaarlijks 50,000 ongevoerde soldaten worden ontslagen, die naar hunne haardsteden terugkeeren, doortrokken met de lieve vrede en politiek der kaserne, en volkomen in staat om den dage des strijds, hunne meeningen te verdedigen met al de bekwaamheid hun-

per militaire ervaring. De buitengewone beradenheid en behendigheid die door een groot gedeelte der opstandelingen van juni 1848, werden betoond, kenmerkten in hooge mate een volk, 't welk stelselmatig voor den wapenhandel werd opgeleid; en in de handelingen der revolutionnaire sectiën, te Parijs en elders, kan men dezelfde vertrouwdheid met militaire inrigting en bevel waarnemen. Bij deze volksympathie in het leger en deze militaire gewoonten onder het volk, is het bezwaarlijk te onderstellen, dat het aan de discipline of het gezag gelukken zal eene duurzame afscheiding tusschen het leger en de volksklasse daar te stellen; de waarschijnlijkheid is, dat elk dwaalbegrip, 't welk de laatstgenoemde sterk aantast, ook weldra de troepen zal aansteken; en, ongelukkiglijk, schijnt ten zelfden tijde de band der militaire discipline door de nieuwe regten van burgerlijke onafhankelijkheid verzwakt te zullen worden. Indien er ooit weder eene poging wordt aangewend om in Frankrijk eene regering te vestigen op een anderen grondslag dan die der uitgestrekte democratie, zou een volledige reorganisatie der krijgsmagt eene essentiële voorwaarde daarvan zijn, want het leger, gelijk het thans geconstitueerd is, ondersteund door eene nog wuftere nationale garde, heeft herhaaldelijk de regering, die er zich op verliet, te leur gesteld. Voor de oogmerken van eenen buitenlandschen oorlog moge het Fransche leger zeer doelmatig ingerigt wezen, en gaarne brengen wij onze hulde toe aan het uitmuntend gedrag der troepen, officieren en soldaten, die zich voortdurend te Rome bevinden, waar hunne taak niet gemakkelijk was. Doch in de gisting van het Fransche politieke leven, bij eene sterke combinatie van de krachten der anarchie, zijn de troepen blootgesteld aan geduchte verzoeking, die bezwaarlijk falen kunnen eenmaal haar gevolg te hebben. Zulke militaire instellingen mogen het land en de constitutie eenen gegeven dag behoeden, maar op den duur valt er niet op te rekenen; en breekt er weder eens een dag aan, waarop een man van gezag het bewind in Frankrijk voere, met den klem en het doorzigt van meer dan gewoon geestvermogen, zoo zal hij het vermoedelijk raadzaam achten de conscriptie te laten varen en een duurzaam staand leger in te rigten, ondersteund door korpsen van gewapende rustbevaarders, meer overeenkomstig de Engelsche *constabulary*, en met uitsluiting van eene gewapende magt, afhankelijk van elken gril van democratische stemming.

Weldadigheid.

Voor de ongelukkigen door den brand te Lunteren ontvangen van J. H. f 250. — Totaal f 58.22.

Correspondentie.

Het stuk van *Een Amsterdummer* kan, als feiten behelzende en anonym ingezonden, niet geplaatst worden.

Advertentiën.

VERKOOP

bij geregtelijke uitwinning

van

Onroerend Goed.

Op Donderdag den 23sten Mei 1850, des voormiddags te 10 ure, zal ter terechtzitting van de Arrondissements-Regtbank te Arnhem, in het Paleis van Justitie aldaar, — ten verzoeke van den Heer **JOHANNES KOLFSCHOTEN**, Notaris, wonende te Arnhem, ten deze woonplaats gekozen hebbende ten kantore van **CHRISTIAAN FREDERIK TROOST**, Procureur bij gezegde Regtbank, wonende te Arnhem, in de Kerkstraat, Wijk F. No. 120, aan wien de vervolging van den na te melden verkoop is opgedragen, en ten laste van **HENDRINA HOLLANDER**, Weduwe van Wijkler **HENDRIK WILLEMSSEN**, Landbouwster, wonende te Westervoort, zoo voor haar zelve, als in hare hoedanigheid van moeder en wettige voogdesse over hare negen minderjarige Kinderen, door genoemden haren man bij haar in huwelijk verwekt, met namen **GRADA — HARMINA — GRADUS — HEINTJE — EVERDINA — THEODORUS — GEERTUIDA — HERMANUS WILHELMUS** — en **ALBERTUS WILLEMSSEN**, — aan den meestbiedenden of hoogstafmijnenden worden verkocht:

Eene **BOUWHOEVE**, gelegen in het Dorp *Westervoort* aan den Dijk, kadaster Sectie A, No. 402, **HUIS** en **ERF**, groot 2 Roeden, No. 403, **BOOMGAARD**, groot 3 Roeden en 80 El, en No. 404 **BOUWLAND**, groot 29 Roeden en 20 El.

C. F. TROOST,
Procureur.

Op Maandag den 29sten April en volgende dagen, des namiddags te 5 ure, zal te Arnhem, ten huize van den Boekhandelaar **NIJHOFF**, verkocht worden:

Eene kleine, maar uitgezochte Verzameling van **BOEKEN**, waaronder belangrijke Werken over *Oud en Hedendaagsch Regt*, en daarbij het **STAATSBLAD DER NEDERLANDEN**, **PROVINCIAAL BLAD VAN GELDERLAND**, **WEEKBLAD VAN HET REGT EN NEDERLANDSCH RECHTSPRAAK**, voorts een groot aantal **ROMANS** en andere Werken van smaak voorkomen.

ER WORDT GEVRAAGD,

Met 1 Augustus of 1 November,

Op het vrolijkst gedeelte binnen Arnhem, een **HEERENHUIS** met **STAL** en **KOETSHUIS**, liefst met **TUIN**.

Brieven franco onder letter A. bij den Uitgever dezes.

+++ **MEN VERLANGT, IN HUUR**, op +++ eenen goeden stand binnen Arnhem voor een Heer alleen, 3 net gemeubileerde **KAMERS**, bij voorkeur met eenen afzonderlijken **OPGANG**, althans in geen winkel of open huis, zullende er minder op de hoegroothed der huurprijs, dan wel op deze vereischten gelet worden. — Adres Lett. Q. bureau dezer Courant.

B. HANENBERG, van *Wageningen*, maakt bij deze zijne geëerde begunstigers bekend, dat hij eene lading puik beste *Luische* **KLUITKALK** heeft aangebragt en van heden af tot den 1sten Mei aanstaande blijft uitlossen achter het Nieuwwerk te Arnhem, a f 1.20 per mud. — Nadere informatiën bij **P. A. SPAEN**, Logement de *Paauw* aldaar.

MEN VRAAGT terstond zes **KASTENMAKERS-KNECHTS**, bij **R. J. GAMELKOORN**, Meubelmaker te Arnhem.

Vier **KASTEMAKERS** kunnen dadelijk vast werk krijgen, in de Meubel-Fabriek van **MORITZ MEIJER**; in de Roggestraat te Arnhem.

+++ Degenen welke iets verschuldigd zijn +++ aan, of te vorderen hebben van, of gehoorende tot de nalatenschap van Wijn en den **Edel Gestrengen Heer FREDERIK WILHELM ANTON HUTSCHLER**, in leven Officier van het Oostindische Leger, Ridder van de Militaire Willemsorde 4de klasse, overleden te Nijmegen, den 6den April jl., gelieven daarvan zoodra mogelijk, uiterlijk voor den 15den Mei 1850, opgave en betaling te doen, ten Kantore van den Notaris **VAN DER GOES**, te Beek bij Nijmegen.

DE ROB

B. LAFFECTEUR,

welke alleen geautoriseerd is, geneest radikaal en in weinig tijds, de *Dauwworm* (*Dartres*), de *Kliergezwellen*, de *Pijnen*, de *Bloedvloed*, *Rheumatismus*, *Veneriek*, *Jicht*, onlangs opgekome *Afvloed*, of welke tegen den *Kopahu* en de *Inspuitingen* hardnekkig blijven; zoo ook de nieuwe en verouderde venerieke ziekten en welke aan het *Kwik*, de *Salseparille* en het *Jodure* van *Potassium* wederstaan.

Prospectus gratis. Prijs: acht en een halve frank. — Te bekomen bij de voorname Apothekers.

+++ De Liedertafel **EUTERPE** alhier, be- +++ wogen met het treurig lot van de vele slagtoffers van den brand, die op den 31sten Maart jl. een groot gedeelte van het dorp Lunteren in de asch legde, hebben besloten, onder medewerking van het Stedelijk Muzijkcorps, een **CŌNCEŒT** te geven, waarvan de opbrengst geheel zal strekken, om het lot dier ongelukkigen eenigzins te verzachten. — D. t. Concert zal gegeven worden op den 24sten April e. k. des avonds te 7 uur, in de groote zaal van *Musis Sacrum*. — De entree is bepaald op 50 centen.

De Liedertafel vleit zich, dat hare poging de noodige ondersteuning zal vinden, en zal daartoe lijstten ter intekening doen aanbieden, terwijl tevens eene zoodanige lijst in *Musis Sacrum* zal voorhanden zijn.

Namens de Liedertafel voornoemd:

C. R. MARIJ,
Voorzitter.

Arnhem, 13 April 1850.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 23 april 2 El 7 Palm 8 Duim; gew. 0 D. gev. 2 D.

De prijs dezer Courant is f 5 in de drie maanden. Afzonderlijke nummers 10 cents. Advertentiën van één tot vijf regels f 1.00 en voor elk regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem, bij **G. J. THIEME**, Boekdrukker.